

— Турска работа! довърши замислено даскалътъ.

Около единъ километъръ задъ чифлика, капитанъ Меркезовъ спрѣ своитѣ войници да чака пристигането на полка. Отъ тамъ до другия чифликъ не бѣше далеко—той се показваше вече въ края на голия рѣтъ. До колкото се простираха свѣденията му отъ тамъ на западъ почваше новия фронтъ. Но тия свѣдения почиваха повече на догатки, нѣщо обикновено при всѣки походъ. Може би никой отъ голѣмитѣ начальници не обичаше да повѣрва свои тайни. Често това туряше въ недоумѣние неговитѣ подчинени.... Какво имаше да става днесъ? Никой не можеше да отговори на този въпросъ, но всички очакваха да стане нѣщо. Тая мжчителна неизвѣстность занимаваше най вече младия капитанъ. Той очакваше края на похода съ наивно вълнение. Мисли, една отъ друга по-суетни, го завладѣха—той замечта за нѣкакви велики и страшни подвизи. Всичко онава, което бѣше чель изъ историята на разнитѣ войни, доби сега съвсѣмъ друго значение. То постепенно се уформи въ нѣщо опрѣдѣлено и почна да дразни неговото славолубие.... Но мислитѣ му бѣха тѣй далеко отъ дѣйствителността! Нали той още въ първия бой разбра какъ за голѣма роля играе случая.... Той се усмихна и хвърли наоколо замисленъ погледъ. Въ дѣсно се издигаше голъ и съвсѣмъ нискъ връхъ, въ края на който лъщѣше нѣкакво блато. Хрумна му на умъ да разгледа къмъ крѣпостта на западъ. Той остави за свой замѣстникъ младшия офицеръ и чевръсто изпѣна голия връхъ. Нататъкъ, до гдѣто погледа стигаше, се нижеха вълнисто все такива голи и ниски върхове. Задъ тѣхъ съвсѣмъ далеко се чернѣеха окопи и на югозападъ пакъ се мѣркаше нѣкакъвъ чифликъ. Никждѣ не се забѣлѣзваше движение на войски и артилерия. Всичко бѣше се спотаило като кога се очаква кървавъ бой. „Трѣбва да има до противника около десетъ километра“ каза на ума си капитанъ Меркезовъ и продължи да гледа прѣзъ своя бинокълъ.... Когато се върна при уморенитѣ и задрѣмали войници вече прѣваляше пладнѣ.

— Ето, тамъ ще бжде бивакътъ!

Младшиятъ офицеръ посочи капитану Меркезову мѣстото на бивака и иробично сви устни.

Той бѣше момъкъ тихъ и мраченъ. Понѣкога като че едвамъ се забѣлѣзваше неговото присѣствие въ ротата. Гозорѣше малко и слѣдъ всѣки походъ, на почивка, току се свиеше въ своята палатка. Може би това бѣше нѣщо болезнено у него, или по характеръ си бѣше такъвъ. Но на службата този младъ момъкъ бѣше точенъ като часовникъ и никому не прощаваше. За него вече приказваха въ полка съ особено внимание.